

kronikk

En ærlig granskning av landets moderne historie, derunder av krigsårene, er viktig for norsk nasjonalfølelse og for norsk demokrati. Ap.s historikere og mediene bør være alarmert av, og ikke avvise opplysningene i Torkel Hovlands bok om general Carl Gustav Fleischer, skriver finansmannen **JAN HENRIK JEBSEN**, som arbeider i Genève og har sterk interesse for norsk historie.

Til kamp mot historieforfalskning

Noen av anmeldelsene av general Torkel Hovlands betydningsfulle «General Carl Gustav Fleischer: Storhet og fall» kan gjøre en indignert. Boken er et resultat av betydelig research av nye kilder som inntil nylig var unndratt offentligheten.

Torkel Hovlands bok avdekker forhold hvor Norges regjering under krigen oppførte seg klanderverdig og handlet mot landets interesser. I tillegg kaster forfatteren lys over den bevisste historieforfalskning Arbeiderpartiet har stått for i etterkrigstiden. Konsekvensene av dette har innflytelse fremdeles i dag.

Arbeiderpartiets lakeier, historikere og journalister har sprunget i forsvarsposisjon. Kjetil Skogrand's artikkel i desemberutgaven av Norsk Militært Tidsskrift er spesielt begredelig lesning.

Per Egil Heggens overfladiske anmeldelse i Aftenposten unnlater å gå inn i den betydningsfulle politiske delen. Noe nedlatende forsøker Hegge å bagatellisere boken – skuffende fra en mann som kan bedre. Boken har likevel skapt oppstyr.

Den skildrer general Carl Gustav Fleischers liv og karriere samt forhold som rådet fra før unionsoppløsning

til etterkrigstiden, og beretter innlevende om de mange utfordringer vår nasjon sto

gel på militær kompetanse. Maktgrådigheten var enorm, ledet av ministrene Torp og Lie, som fremfor en svak Nygaardsvold brukte tiden i London til å posisjonere seg for politisk makt etter krigen. Bokens bakgrunn i tidligere hemmeligholdt dokumenter gjør dette for første gang klart og tydelig.

General Fleischer ble oppfattet som et farlig symbol og dermed en trussel mot London-regjeringen. Dette er bakgrunnen for den politisk motiverte planlagte ødeleggelsen av mennesket Carl Gustav Fleischer. Ydmyket og undergravet ble Fleischer presset til å ta sitt eget liv 19. desember 1942. En menneskelig tragedie og en politisk skandale som i tillegg berøvet landet for dets beste militære kompetanse.

«Våre mange naive eller ansvarsløse politikere i 30-årene, ledet av Norges «Machiavelli», Martin Tranmæl, tok avstand fra alt som var militært og trumfet gjennom forsvarsnedbyggingen»

Myten om hans samarbeidsproblemer med britene føyer seg inn i rekken av tilpasset løgn. Hovland leverer forklaringen på Ap.s begravelse av Fleischers meritter i ettertid: mangel på dekorasjoner, minnesmerker og ettermæle. Konge-

de at Hjemmefronten først ble aktiv mot krigens slutt. En følge var at en stor del av norsk industri, fiskeri og landbruk gikk til det tyske krigsmaskineri.

Troikaen Lie/Torp/Christophersen ødela bevisst general Fleischers møysommelige arbeid med en ny norsk hær, og fjernet offiserer med stabsutdannelse. General Fleischers hærstruktur ble skrinlagt. Den nye struktur medførte at deltagelse kun var mulig med små styrker, selv under frigjørelsen av Nord-Norge. Den norske hær ble således uten reell innflytelse og deltagelse.

I 1945 var hærens offiserkorps uten erfaring i moderne krigføring. Unntaket var noen få som deltok under alliert kommando, et nytt eksempel på de destruktive konsekvensene av London-regjeringen og Ap.s uansvarlige oppførsel.

Hovlands bok er unik idet den kobler hittil utilgjengelige kilder med kjente fakta om Ap.s maktmisbruk i etterkrigstiden. Dets ledes uansvarlige politiske og personlig motiverte handlinger har bidratt til en ukultur som har gjennomsyret den Ap.-kontrollerte statsadministrasjonen, statseide bedrifter og lignende. Partibokkriteriet var ofte det viktigste for utvelgelse, også ved fremmelse av høyere norske of-

overfor. Våre mange naive eller ansvarsløse politikere i 30-årene, ledet av Norges «Machiaveli», Martin Tranmæl, tok avstand fra alt som var militært og truet igjennom forsvarsnedbyggingen.

Spesielt hærordningen av 1933 fikk negative konsekvenser. Uten den ville Hitler-Tyskland aldri våget en risikabel invasjon foran nesene på den mektige britiske marine. Til tross for klare tegn på en nært forstående invasjon som regjeringen ikke reagerte på, hadde general Fleischer og 6. divisjon i Nord-Norge som den eneste på eget initiativ allerede 8. april forberedt seg på organisert motstand, til tross for bedrøvelige midler til rådighet.

I denne første helhetlige beskrivelse av felttoget fremgår det hvordan general Fleischer sammen med sivile myndigheter organiserte hele landsdelen til krigsinnsats. I motsetning til hva Ap.-historikere har kalt «dyktige, men kun defensive» er sannheten at de norske soldatene skapte sin heder og ære ved å angripe den tyske fiende under forferdelige forhold med manglende utstyr. Med alliert hjelp ble tyskerne slått og drevet tilbake, og Fleischer er høyt anerkjent som hjernen bak de alliertes eneste seier i 1940. Da regjeringen og kommanderen general Ruge kom til Nord-Norge senere, oppsto splid, og dette bidro til å svekke vår stridsevne.

Forfatteren tar også et kraftig oppgjør med Ap.s helt, general Otto Ruge, som med sitt felttog i syd selv hadde oppnådd lite. Hvorfor fulgte han ikke selv regjeringen til eksil i London i stedet for å kommandere Fleischer? Fleischer burde fått lede sine menn til en ærefull slutt på felttoget. Ruge besørget også at de faktiske seierrike offiserer avga æresord til tyskerne om aldri å ta opp våpen mot dem. Dette førte til en lite ærefull sorti for troppene, og det forhindret mange fra krigsinnsats senere.

Boken beskriver hvordan London-regjeringen vanskjøttet landets interesser under krigen grunnet deres redsel for å bli stilt til rette for tidligere feil og man-

huset har alltid deltatt; Arbeiderpartiet i regjering har bevisst unnlatt!

Hedret og anerkjent av våre allierte ble general Fleischer marginalisert av sitt lands regjering. Skammelig. Hovlands bok forsøker å bøte på denne uretten.

Hva skjedde egentlig i London?

Ap. og London-regjeringens uvilje til å føre krig og fatte militære politiske beslutninger fikk store konsekvenser. Prioritering av irrelevante personlige ambisjoner gikk på bekostning av nasjonens interesser!

Det dokumenteres at Norge representert ved London-regjeringen ikke var ansett som fullverdig alliert av dem som reddet oss: britene og amerikanerne. De stolte ganske enkelt ikke på London-regjeringen. Dette er skremmende lesning. Derimot hadde alle de modige norske menn og kvinner underlagt britisk kommando-myndighet samt handelsflåten den dypeste respekt. For dem fremsto general Fleischer som et symbol og et eksempel til etterfølgelse.

Gjentatte raid og sabotasjer initiert og ledet av våre allierte ble gjennomført i Norge som regel med norske styrkers deltagelse, uten at London-regjeringen var informert. Mangel på direktiv og motivering gjorde

Skammelig behandlet. Hedret og anerkjent av våre allierte ble general Carl Gustav Fleischer marginalisert av sitt lands regjering. Torkel Hovlands bok forsøker å bøte på uretten, påpeker vår kronikør. Bildet er tatt i Storbritannia i 1940 og viser Fleischer (t.h.) idet han mottar en polsk utmerkelse for tapperhet fra general Sikorski.

fiserer. Etterretningssjef og Ap.-leder Trond Johansen holdt jevnlig møter for å forsikre seg om forfremmelse av kun politisk tro offiserer.

Er offiserer som har kastet lys over general Fleischers skjebne, blitt satt på et sidespor? I så fall kan det ha skjedd en «glipp» i Hovlands tilfelle... Har vi hatt en moderne hær med en adekvat doktrine? Har Norge på NATOs utsatte flanke oppfylt sine forpliktelser overfor sine allierte?

Arbeiderpartiet har organisert og fremlagt en historieforskning for skoleverket og samfunnet. Hyllemeteren om London-regjeringen er et eksempel. Har våre NATO-allierte, for eksempel britene, med konkrete eksempler på illojalitet fra norske ministre i London, egentlig stolt på den ganske likt konstituerte

norske regjering i etterkrigstiden?

Det hittil utilgjengelige materiale gjør alene boken leseverdige. General Fleischers nasjonalfølelse, prinsipper og modighet, da

landet trengte det, burde bli kjent blant alle nordmenn.

Har denne boken utløst alarmer i Ap. ved sin avdekning av svarte kapitler i dets historie? Dersom boken leder til åpenhet om Ap.s maktmisbruk i beste tranmælske tradisjoner, kan det kanskje lede til nye skremmende opplysninger. Norske journalister som ofte kritiserer totalitære tendenser i andre land, burde føle seg motivert til handling.

Det er viktig for den norske nasjonale stolthet og nasjonalfølelse satt i et moderne historisk perspektiv, at man gransker hva som foregikk i disse årene. Denne demokratiske prosess bør gjennomføres uten tilsløring fra Ap.s historikere og/eller overfladisk journalistikk...; denne viktige del av Norges historie bør bli sannferdig undersøkt og forstått. Først da kan det sies at general Fleischers død og selvsoppofrelse ikke var forgjeves.

Mange takk, general Hovland.

«Hovlands bok er unikt idet den kobler hittil utilgjengelige kilder med kjente fakta om Ap.s maktmisbruk i etterkrigstiden»